

Sygn. akt I ACa 543/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący : SSA Bożena Wiklak

Sędziowie : S A Jolanta Grzegorzcyk (spr .)

del . S O Jacek Pasikowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2015 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa **R. H.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Okręgowemu w Łodzi** zadośćuczynienie i odszkodowanie

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 3 lutego 2015 r. sygn. akt II C 1454/14

uchyla zaskarżony wyrok w punktach 1,3, 4, 5 i 6, a nadto w punkcie 2 w części oddalającej powództwo o zapłatę kwoty 13.850 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2013 roku i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 543/15

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi po raz drugi rozpoznawał żądanie zgłoszone przez powoda, albowiem wyrokiem z dnia 31 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny już raz uprzednio orzekał w tej sprawie rozpoznając apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 13 grudnia 2013 r., mocą którego Sąd I instancji orzekając po raz pierwszy - oddalił powództwo R. H. przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Łodzi o zapłatę 80.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę spowodowaną bezprawnym pozbawieniem go wolności w okresie od 15 lipca 2012 r. do 16 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia szczegółowo opisane przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 lipca 2014r. (k. 138-140). Sąd Apelacyjny stwierdził, że w poprzednio złożonej przez powoda apelacji, skarżący zarzucił Sądowi błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że pomimo uchylenia przez Sąd Rejonowy orzeczeniem z 12 kwietnia 2013r. postanowienia z 29 marca 2010 r. o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie IV K 352/07, którą to karę powód faktycznie odbywał od 14 lipca 2012 r. do 16 kwietnia 2013 r., pozbawienie wolności nie było bezprawne, w rzeczywistości - pogłębił zarzut naruszenia prawa materialnego polegający de facto na błędnej subsumcji ustalonego staniu faktycznego pod normę prawa materialnego – art. 417 §1 k.c.

Sąd Apelacyjny podkreślił wówczas także, że w przedmiotowej sprawie stan faktyczny był w zasadzie niesporny, odmienna była natomiast ocena skutków prawnych uchylecia postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z 29 marca 2010 r. o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie IV K 352/07. Sąd Okręgowy pomimo wydania postanowienia z 12 kwietnia 2013 r. uchylającego zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec powoda cytowanym wyżej wyrokiem, na skutek błędów proceduralnych, o czym jest mowa wprost w treści uzasadnienia tego orzeczenia, starał się „usprawiedliwić” działanie Sądu Rejonowego, poprzez ocenę czy faktycznie istniały przesłanki do zarządzenia wobec powoda wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej oraz prowadził rozważania dotyczące możliwości wcześniejszego skierowania orzeczonej kary do wykonania. Sąd Apelacyjny wskazał, że jest to rozumowanie nieprawidłowe, ponieważ samo istnienie podstaw materialnoprawnych do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszanej, nie oznacza, że może ona być wykonywana bez istnienia prawidłowo wydanego orzeczenia w trybie art. 75 §1 k.k. o zarządzeniu jej wykonania. Sąd Odwoławczy uznał, że Sąd Okręgowy pomylił bezprawność działania organu władzy publicznej z zaistnieniem szkody po stronie powoda. Przypomniał na czym polega odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa, oparta na art. 417 k.c. oraz, że powstaje ona wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. Podkreślił, że kolejność badania przez sąd powyższych przesłanek nie może być dowolna. W pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie działania, w wyniku którego wystąpiła szkoda, następnie ustalenie czy działanie to było bezprawne, czy w rzeczywistości wystąpiła szkoda i jakiego rodzaju i dopiero po stwierdzeniu, że obie te przesłanki zachodzą, możliwe jest zbadanie czy istnieje między nimi normalny związek przyczynowy. W dalszej części wskazał, jak należy rozumieć bezprawność oraz fakt, że przesłanka niezgodności z prawem musi być rozumiana w sposób właściwy dla prawa cywilnego, tj. jako sprzeczność działania lub zaniechania z porządkiem prawnym sensu largo, co wyklucza możliwość jakiegokolwiek dyferencjacji skali czy stopnia bezprawności zachowania.

Następnie Sąd Apelacyjny stwierdził, że z niespornych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że w okresie od 14 lipca 2012 r. do 16 kwietnia 2013 r. powód odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem w sprawie IV K 352/07, na podstawie orzeczenia, które następnie wobec zaistnienia błędów proceduralnych przy jego wydaniu - zostało uchylone i już z tej przyczyny działanie strony pozwanej należało uznać za bezprawne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również poglądu Sądu Okręgowego, że okolicznością wyłączającą bezprawność jest fakt wydania wyroku łącznego w sprawie V K 542/12 oraz postanowienia o zaliczeniu okresu pozbawienia wolności powoda od 14 lipca 2012 r. do 16 maja 2013 r. na poczet kary łącznej orzeczonej tym wyrokiem. Podkreślił, że okoliczność ta miałyby znaczenie dla oceny czy powód, mimo bezprawności działania strony pozwanej poniósł szkodę, natomiast okoliczność ta nie skutkowałaby wyłączeniem bezprawności zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec powoda. Stwierdził, że sam fakt wydania wyroku łącznego, jak i zaliczenie odbytej przez powoda kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy błędnie ocenił jako przesłankę wyłączającą bezprawność. Nadto zarządzeniem sędziego z 4 marca 2014 r. (k 134) uznano, że wyrok łączny z 29 stycznia 2013 r. wydany w sprawie o sygn. akt V K 542/15 stracił moc na podstawie art. 575 §2 k.p.k. właśnie z powodu uchylecia postanowienia o zarządzeniu wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem w sprawie IV K 352/07. Natomiast z kolejnego zarządzenia z dnia 10 marca 2014 r. wynika, że brak jest podstaw do wszczęcia postępowania w przedmiocie wydania „nowego” wyroku łącznego.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny wskazał, że bezprawności strony pozwanej nie wyłącza także wnioszek powoda o wydanie wyroku łącznego, czy też brak zaskarżenia postanowienia o zaliczeniu odbytych kar na poczet kary orzeczonej wyrokiem łącznym. Natomiast okoliczności te, Sąd może rozpatrywać jako ewentualną współprzyczynę powstania szkody lub zwiększenie jej wysokości, a więc w kategoriach przyczynienia się w rozumieniu art. 362 k.c. Podkreślił też, że związek przyczynowy jaki ma wystąpić, między zdarzeniami jest także związkiem normatywnym, a nie zwykłym związkiem przyczynowo – skutkowym. Ma to być bowiem wskazany w art. 361 §1 k.c. normalny (adekwatny) związek, a więc badaniu podlega, czy taki normalny związek przyczynowy zachodzi między ustalonym bezprawnym zachowaniem sprawcy a wyrządzoną szkodą. Nie jest zatem możliwe określenie, czy związek taki występuje, bez uprzedniego ustalenia czy doszło do określonego, bezprawnego działania oraz czy wyrządzona została szkoda. Wobec powyższych

ustaleń i rozważań Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że działanie strony pozwanej polegające na skierowaniu do wykonania kary pozbawienia wolności, które to orzeczenie zostało następnie uchylone, mimo uchybień proceduralnych nie było bezprawne, tym samym Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa materialnego – art. 417 §1 k.c. i art. 361 §2 k.c. Z kolei wychodząc z błędnego założenia braku bezprawności działania strony pozwanej Sąd I instancji nie rozważył w sposób prawidłowy kolejnych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, tj. zaistnienia szkody, jej wysokości oraz adekwatnego związku przyczynowego a tym samym nie rozpoznał istoty sprawy i dlatego Sąd Apelacyjny wydanym uprzednio wyrokiem uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 13 grudnia 2013 r. i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku kasatoryjnego Sąd Apelacyjny wskazał, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien ustalić jako okoliczność istotną dla istnienia i wysokości szkody, czy objęty pozwem okres pozbawienia wolności powoda, na skutek dokonania zmiany wykonywania kary pozbawienia wolności postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2013 r. nie został w części zaliczony na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku w sprawie II K 290/09 oraz czy faktyczne odbycie przez powoda kary nie zostało zaliczone na poczet jeszcze innych kar orzeczonych wobec powoda innymi wyrokami. Polecając dokonanie ustaleń co do tych najistotniejszych w sprawie faktów, Sąd odwoławczy stwierdził, że dopiero po uzupełnieniu postępowania dowodowego w opisanym zakresie, stosownie do wyników postępowania uzupełniającego, Sąd Okręgowy na nowo rozważy, czy doszło do ziszczenia się przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, to znaczy stwierdzi, czy na skutek bezprawności działania strony pozwanej powód poniósł szkodę, a jeżeli tak – to Sąd I instancji następnie powinien ustalić jej wysokość. Podobnie Sąd Okręgowy powinien ocenić czy usprawiedliwione jest, w okolicznościach niniejszej sprawy, żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz powoda.

(wyrok i uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 31 lipca 2014r. k. 137, k. 142-143)

Rozpoznając sprawę po raz drugi, Sąd Okręgowy nie zastosował się w ogóle do wskazań zawartych w cytowanym wyżej uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego. Po załączeniu do akt dokumentów w postaci umów o pracę powoda, ugody alimentacyjnej i zaświadczenia o zaległościach powoda wobec Funduszu Alimentacyjnego, po jednym terminie rozprawy w dniu 3 lutego 2015r. Sąd ten wydał wyrok, mocą którego:

- zasądził od pozwanego Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty;
- oddalił powództwo w pozostałej części;
- zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Łodzi tytułem części nieuiszczonych opłat sądowych kwotę 6 400 złotych i nakazał ściągnąć ją z kwoty zasądzonej w pkt 1 wyroku;
- nie obciążył pozwanego zwrotem pozostałej części nieuiszczonych opłat sądowych;
- zasądził od Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu kwotę 11.070 złotych brutto tytułem „nieopłaconego zastępstwa procesowego za powoda z urzędu”;
- nie obciążył powoda „zwrotem kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.”

(wyrok SO z dnia 3 lutego 2015 r. k. 174)

Za podstawę swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji przyjął nie kwestionowane ustalenia, na które powołał się w swym wyroku Sąd Apelacyjny i poprzednio Sąd Okręgowy i je przytoczył (k. 176-178).

Jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej Sąd I instancji przyjął art. 417 k.c., natomiast jako podstawę materialnoprawną roszczenia powoda o zadośćuczynienie wskazał art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i uznał, że kwota żądanego w pozwie zadośćuczynienia w wysokości 20.000 zł jest w pełni uzasadniona, biorąc pod uwagę dolegliwości, jakie wiązały się z umieszczeniem powoda w izolacji przez okres 9 miesięcy i stanowi adekwatną rekompensatę doznanej przez powoda krzywdy.

Natomiast za nieuzasadnione uznał żądanie powoda co do odszkodowania i w związku z tym oddalił powództwo w pozostałej części.

O nieuiszczonych opłatach sądowych Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c., natomiast o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., nieobciążając powoda obowiązkiem ich zwrotu na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

(wyrok SO i uzasadnienie k. 174-181)

Wyrok ten zaskarżyły apelacją obie strony.

Powód zaskarżył powyższy wyrok apelacją w części oddalającej powództwo o kwotę 13.850 zł (sprostowanie apelacji protokół rozprawy apelacyjnej k. 227 i płyta CD k.228) i orzekającej o kosztach procesu. Skarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 233 §1 k.p.c. przez pominięcie dowodów w postaci umów o pracę zawieranych w okresach, kiedy powód pozostawał na wolności, dokumentów świadczących o rozpoczęciu działalności gospodarczej przez powoda w krótkim czasie po uwolnieniu go z zakładu karnego oraz uzyskanym zarobku;

- błędną ocenę dowodu z zeznań świadka J. Ż. poprzez uznanie, że zatrudnienie powoda było zbyt hipotetyczne dla przyjęcia możliwości podjęcia pracy i uzyskiwania zarobków przez powoda;

- przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego, co skutkowało ustaleniem braku związku przyczynowego między bezprawnym pozbawieniem powoda wolności przez okres 9 miesięcy a szkodą powoda, to jest utraconymi dochodami, które mógł osiągnąć;

- art. 322 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, mimo, że prawidłowa ocena stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że przynajmniej przybliżona wysokość szkody powoda została udowodniona, co daje podstawę do rozstrzygnięcia w oparciu o ten przepis.

2. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 361 §1 i §2 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na uznaniu, że brak dochodów powoda w okresie bezprawnego pozbawienia go wolności nie mieści się w pojęciu normalnego następstwa działania pozwanego.

3. w odniesieniu do skarżonego rozstrzygnięcia o kosztach procesu apelujący zarzucił obrazę:

- art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo, że okoliczności sprawy przemawiają za potrzebą zastosowania zasady słuszności zrealizowanej przez obciążenie powoda kosztami sądowymi;

- naruszenie § 2 ust 3 i 6 pkt b rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013, poz. 461) poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w kwocie niższej niż stawka minimalna.

Podnosząc te zarzuty powód wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonej części i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda (ponad zasądzoną skarżonym wyrokiem kwotę 20.000 zł z odsetkami) dodatkowo 13 850 zł z ustawowymi odsetkami od 16.04.2013 r. do dnia zapłaty – wobec tego, że podniesione w apelacji zarzuty mogą być usunięte przez Sąd II instancji, bądź o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania;

- zmianę rozstrzygnięcia o kosztach zawartego w pkt 3 zaskarżonego wyroku poprzez nie obciążanie powoda kosztami sądowymi;

- o zmianę rozstrzygnięcia w zakresie kosztów nieopłaconej w całości ani w części pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu kwoty 12 177 zł, w miejsce zasądzonej kwoty 11 070 zł.

(apelacja powoda k. 192-195)

Także strona pozwana wniosła apelację, skarżąc wyrok w części zasądzającej od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz powoda R. H. tytułem zadośćuczynienia kwotę 20.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2013 r. (punkt 1 wyroku) oraz w zakresie nie obciążenia powoda obowiązkiem zapłaty kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (punkt 6 wyroku). Strona pozwana zarzuciła:

1. naruszenie przepisu art. 386 §6 k.p.c., prowadzące do nierozpoznania sprawy co do istoty, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd I instancji, rozpoznający ponownie sprawę wskazania Sądu II instancji dotyczącego ustalenia czy okres pozbawienia wolności powoda pomiędzy 15 lipca 2012 r. a 16 kwietnia 2013 r. nie został zaliczony w części na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku w sprawie o sygn. akt II K 290/09, bądź jeszcze innych kar orzeczonych wobec powoda;

2. art. 417 §1 k.c. poprzez uznanie, że działanie pozwanego polegające na wprowadzeniu do wykonania kary pozbawienia wolności było niezgodne z prawem na skutek braku faktycznego doręczenia powodowi postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, o sygn. akt IV Ko 74/10 z dnia 29 marca 2010 r.;

3. naruszenie art. 361 §1 k.c. poprzez uznanie, że pomiędzy ewentualną bezprawnością działania pozwanego a szkodą powoda zachodzi normalny związek przyczynowo-skutkowy;

4. naruszenie art. 362 k.c. polegające na przyjęciu, że powodowi należy się kwota 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, w sytuacji gdy powód przyczynił się do powstania swojej szkody;

5. naruszenie art. 359 § 1 k.c. polegające na zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda kwoty 20.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty, zamiast od dnia wyrokowania;

6. naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i nieobciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa zamiast zastosowania przepisu art. 100 k.p.c. i obciążenia powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego w części.

Wskazując na powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego za I instancję według reguły z art. 98 §1 k.p.c.;

ewentualnie:

2. o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach procesu;

natomiast w każdym wypadku strona pozwana wniosła o:

3. zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, według norm przepisanych.

(apelacja k. 198 - 203)

Każda ze stron wniosła odpowiedź na apelację strony przeciwnej, żądając wzajemnie ich oddalenia przez Sąd Apelacyjny.

(odpowiedzi na apelacje k. 210-212 i k. 214-216)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Niezależnie od oceny trafności pozostałych zarzutów obraży prawa procesowego a także prawa materialnego podniesionych w zgłoszonym środku odwoławczym, kwestionowane orzeczenie podlegało uchyleniu, a sprawa przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z uwagi na nieuwzględnienie przez ten Sąd, rozpoznający ponownie przedmiotową sprawę, wskazań Sądu II instancji zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 r., a dotyczących ustalenia czy okres pozbawienia wolności powoda pomiędzy 15 lipca 2012 r. a 16 kwietnia 2013 r. nie został zaliczony w całości lub w części na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku w sprawie o sygn. akt II K 290/09, bądź innych jeszcze kar orzeczonych wobec powoda, co doprowadziło ponownie do nierozpoznania istoty sprawy przez ten Sąd.

Przedmiotowe wskazanie Sądu II instancji i ustalenia opisane szczegółowo w uzasadnieniu wyroku tego Sądu z dnia 31 lipca 2014r., których w przedmiotowej sprawie nadal brak, mają istotne znaczenie, bowiem od nich zależy przesądzenie zasady odpowiedzialności strony pozwanej wobec powoda oraz przesłanki zaistnienia ewentualnej szkody powoda w niniejszej sprawie. Ustalenie czy Sąd karny nie zaliczył w całości lub w części okresu pozbawienia wolności powoda od 15 lipca 2012 r. do 16 kwietnia 2013 r., za który powód domaga się w przedmiotowej sprawie zarówno zadośćuczynienia, jak i odszkodowania, a jeżeli nawet Sąd karny je zaliczył - to jaki okres ewentualnie to zaliczenie obejmowało i czy dotyczyło ono zaliczenia na poczet kary wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku lub też kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec powoda innymi jeszcze pięcioma wyrokami, szczegółowo opisanymi w wyroku łącznym Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie V K 542/12 z dnia 29 stycznia 2013 r. (k. 58-61 – obecnie w rozumieniu prawnym jest to wprawdzie wyrok nieistniejący, tym niemniej z jego treści wynikają niekwestionowane okoliczności, że powód był skazany pięcioma innymi wyrokami karnymi) – ma zasadnicze znaczenie w tej sprawie, albowiem przesądzać będzie o tym, czy strona pozwana co do zasady będzie odpowiadać za następstwa niesłusznego osadzenia powoda w zakładzie karnym w okresie, o którym mowa w pozwie, czy też w przypadku pozytywnej odpowiedzi na to pytanie - odpowiedzialności tej nie będzie ponosić co do zasady. Sąd Apelacyjny jako Sąd odwoławczy w poprzednio wydanym w tej sprawie wyroku z dnia 31 lipca 2014r. wskazał na istotność przedmiotowego ustalenia w świetle zarządzenia Sędziego Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 16 kwietnia 2013r. (III Pen 159/13), którym dokonano zmiany kolejności wykonywania obydwu kar pozbawienia wolności, w ten sposób, że postanowiono, że powód będzie odbywał najpierw karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 386 §6 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekający obecnie po raz drugi w przedmiotowej sprawie, nie zastosował się do wskazań Sądu odwoławczego, tym samym – nadal nie rozpoznał istoty sprawy, bowiem nadal niewyjaśniona pozostaje kwestia – na poczet jakiej kary ostatecznie powód był pozbawiony wolności w okresie od 15 lipca 2012 r. do 16 kwietnia 2013r.

Mając powyższe na uwadze, ze względu na to, że z przyczyn wyżej opisanych, Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, na podstawie art. 386 §4 k.p.c., Sąd Apelacyjny uchylił skarżony wyrok w części objętej apelacjami obu stron i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy – w sytuacji gdy w związku z tym nieprzesądzona jest zasada odpowiedzialności strony pozwanej i nierozważone zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec powoda, pozostałe zarzuty

podniesione w apelacjach obu stron nie mogą być przedmiotem kontroli Sądu Apelacyjnego na tym etapie postępowania.

Rozpoznając ponownie niniejszą sprawę rolą Sądu będzie dokonanie ustaleń opisanych szczegółowo w poprzednim uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego (k. 143) i przytoczonych wyżej także w niniejszym uzasadnieniu.

Na podstawie art. 108 § 2 k.p.c., Sąd Apelacyjny pozostawił jednocześnie Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego w niniejszej sprawie.

Nadto z uwagi na nierozpoznanie istoty sprawy i w konsekwencji konieczność uchylenia kwestionowanego wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, kwestia oceny trafności rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie kosztów procesu, jako bezprzedmiotowa na tym etapie postępowania nie stanowiła przedmiotu szczegółowej analizy i rozważań Sądu Apelacyjnego. Niemniej jednak na marginesie należy zauważyć, że orzekając o kosztach postępowania Sąd Okręgowy w nieprawidłowy sposób zastosował jednocześnie w stosunku do powoda odmienne zasady (art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. orzekając o nieuiszczonych przez powoda opłatach sądowych a jednocześnie art. 102 k.p.c. nieobciążając powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz strony pozwanej).